

1927

Legyen az legal.

12. DEC. 1927

CIMBORA

6. ÉVF.
XII. 10. MEGJELE-
NIK HAVONTA
2-SZOR MINDEN
HÓ 10, 20 ÉS 30-AN

**ROMÁNIA ÉS AZ UTÓD-
ÁLLAMOK EGYETLEN
MAGYARNYELVŰ
KÉPES GYER-
MEK LAPJA**

19 - Biblioteca Univărsităţilor
2 példány Cluj

FŐSZERK. **BENEDER
ELEK**

EGÉR A TÖRPÉK ORSZAGÁBAN

Törpéknek a kis egér is, lám, mi más!
Nekünk törpe, önekik meg óriás.

34
SZÁM

A könyv

— Abrányi Emil költeménye. —

Ha sok reményed csalfán tűnni látod:
A könyv veled van, mint igaz barátod.

Ha eldobod, rá tiprasz szívtelen,
Nem duzzog; hívjad s mindjárt ott terem.

Menj bármily messze, ő is megy veled.
Mert minden sértést megbocsát, feled.
(Budapest.)

Szerencséd elhagy? Sorsod mostoha?
A könyv nem pártol el tőled soha!

Ha fáj a szived: lágyan hinti rád
A költészetnek égi balzsamát.

Szép kincseit elhozza néked sorban,
S gazdaggá tesz a legnagyobb nyomorban!

A kövér Biró

Ira: Kosztolányi Dezső.

L
Fényes délben a napszúrás úgy reszket a levegőben, mint valami hegyes, gonosz aranytű.

A kisváros alszik. Házaí fehérlenek, ablakai villognak a fény önkivületében. Távolabb a huszárok lovardája, melynek eresze már ad valamicske árnyékot: a gyeplő, melyen pitypangok nőnek, méhek, darazsak zümmögnek. Lélekze-tünk ki-kihagy. Akár forró fürdőből jönnénk, testiünk izzik, kezünk reszket. Néhányan — tiz-tizenkét éves gyercek — tornaingben, gumicipőben, harcrakészen várjuk a kövér bírót.

A levarda eresze alatt összedugjuk fejünket, lüktető halántékkal hallgatunk. Amikor elha-rangozzák a délet, a törvényszék hűvös kapu-aljából — mindig pontosan — kiduzzad a kövér bíró lordószzerű potroha.

Egyikünk elordítja magát: — Jön a kövér bíró!

Odalapulunk a lovarda kapuiához. A csendben csak szívünk kalimpálása hallik. Nemsokára összerездül az aszfalt, ami azt jelenti, hogy mindgyárt előtűnk a kövér bíró. Egy pillanat, s már itt van. Porszin nyáriruhát visel, domboru hasán vastag aranylánc, ujján zöld pecsétgyűrű, kezében nádbot.

Homlokáról keskeny patakokban omlik a verejték. Vakondok-szeme hájpárnák mögül pis-log ránk. Mindnyájunkban forr a harag, de fé-lünk s gégénk úgy összeszorul, hogy nem birunk kiáltani.

Csak akkor kiáltunk, amikor már tiz-husz lépésre fujtat tőlünk, mint egy gőzmozdony.

Valaki fölragad egy göröngyöt.

— Vágd utána! bátorítják az illetőt.

A göröngy magas ivben röppen feléje, szét-töredezve fröccsen szét a porban. A szeplős Tor-dai, akit az iskolában „pulykatojás”-nak csufo-lunk, fölajzza parittyáját s utána küld még egy színes kavicsot.

A kövér bíró hátrafordul.

Hunyorog a napfényben, aztán továbbgurul. Mi kuncogva fogadkozunk: — Ha legközelebb erre jön, nem viszi el szárazon. Ezzel verem be a fejét.

A napfényben egy kézipisztoly vasagya vil-lan meg.

Mindnyájan elhülünk, de boldogok vagyunk, erősnek érezzük magunkat.

II.

Utáltuk a csunyaságát, gyűlöltük a betege-sen pöffedt kövérségét, ahogy csak a gyermekek tudnak gyűlölni.

Sohasem láttunk ilyen torz embert. A lábak búsan tartották a potrohot, a törzs beleveszett duzzadó, virágzó hájába, melyből csak kopasz feje látszott ki, mint egy minden pillanatban megpukkadni készülő zsirgömb. Az arc közepén pisze, tömpe orrocaska szomorkodott, mely — úgy tett — pityeregve vádolta a természetet, hogy egy embert így megcsufolt.

Részvétet nem éreztünk iránta. A varangyos békát épp úgy gyűlöltük, mint a kövér bírót. Gyűlöltük, mint mindent, ami szokatlan.

III.

Egyszer délután arról vitatkoztunk, hogy mitől hizott meg ennyire a kövér bíró.

— A kövér bíró — mondta Pali — ökröket eszik. Egy egész ökröt fal fel minden ebédre. Az anyja süti nyáron.

— Hát van anyja? — kérdeztük s a társaságon hihetetlen moraj futott végig.

— Van hát, — erősgette Pali. — Vele lakik együtt, itt a Tüzoltó-utcában. Én ismerem. Ha akarjátok, mindgyárt elvezetlek benneteket.

Elindultunk a különös kalandra. Rablóregényekben olvastuk, hogy bátor, nemes daliák az ellenséget tulajdon fészkében keresik fel s ott számolnak le vele. Mi is ilyesmire gondoltunk, amig közeleedtünk a csendes, zöldzsalus ház felé.

Palit előre küldtük.

Pár perc múlva röhögve jött ki: — Gyertek!

IV.

Először a hüvös tornácra kellett keresztülhaladnunk, melyet színes üvegkapu választott el az udvartól.

Benn kőrisek, jácminbokrok között, a hinta mellett, a padon egy sovány, bánatos néni keletkezett.

Még viszkett a torkunk a nevetés ingerétől, de a néni megsimogatta fejünket s mi kezdet csókoltunk neki, mint az édes anyáknak szoktunk. Mély, aranykarikás tányérokban almát, körtét tett elénk, Palit felültette a hintára.

Elmondta, hogy a hinta még a fiác volt, mert valaha, amikor iskolába járt, nagyon szeretett hintázni. Sok mindenről beszélt még. Hogy féltette, hogy várta, ha néha elmaradt a pajtásaival, hogy megnótázott, megtáncolt a kis lurkó, ha a hosszú téli estéken unták magukat. Micsoda lürge, derék legény volt és micsoda táncos. Nem akadt nála külömb madarász sem.

— Ugy ám, — ismételte, — az én fiacskám is madarászott — és sóhajtott. Az idő mulik.

Maga elé nézett. Mi pedig őt néztük. Azzal jöttünk ide, hogy valami tréfát csinálunk a kövér bíróval a saját házában, de a kedvünk elzúgult, a kánikula hőségében fáztunk.

— Meséljen még néni, — mondta Pali, álmélkodva.

A néni most rápillantott.

— Ejnye — szólt, — de rongyos az ingecs-kéd. Ki látta így járni?

Bement a szobába. Kihozott egy csomagot. Ruhák voltak abban. Csipőcskék, kis nadrágok, kabátkák, Meg egy tornaing.

— Ez mind az övé volt, — mondotta a néni. Ez az ingecske is. Nézd, épp illik rád.

— Ez is? — kérdezte a Torday gyerek s egy zöld lepkefogót emelt fel.

Mindnyájan megdöbbsentünk. A röhögés, mely a kapuban a torkunkban bizsergett, most csiklandozó, orrcsavaró zavarrá savanyodott s pityegőssé torzította arcunkat.

Kézről-kézre adtuk a lepkefogót.

V.

A fák árnyában állottunk.

Néhányan a hintára szálltak, sikoltottak, bukfencezni próbáltak a fűben. De nem jól éreztük magunkat.

Valami fojtogatta torkunkat ezen az alkonvaton, mint amikor az ember először nem tud aludni s észreveszi, hogy neki is fáj, ami másnak és jobban fáj, mint másnak. Az irtalom tündére szállt közénk, melyet eddig még nem ismertünk s egy pillanat alatt átvillant a fejünkön, hogy valaha a kövér bíró is gyerek volt, olyan, mint mi, madarászott, hintázott és lepkéket fogott.

Amikor ezt gondoltuk, már nem voltunk többé övverek. Arcunk megöregedett, szemünkbe az élet minden rejtelmessége ült. Álltunk egymás mellett, némán.

Egy dalba kezdtünk, de ijedten — minden ok nélkül — abbahagytuk. Fekete bogarak kop-pantak kalapunkhoz. Fejünk megfájdult a forró fű szagától.

VI.

Én a falhoz támaszkodtam s lehunytam a szememet. Kék mezőt láttam, melyen egy virgonc gyerek hajadonfőtt ugrál, kezében zöld lepkefogó, egy fehér pillangó után kap.

Megszégyenülve somfordáltunk ki az utcára.

VII.

Forró és fekete volt az éj.

A sarkon dörgő léptekkel jött felénk a kövér bíró.

— Jó estét, — szóltunk és illedelmesen le-emeltük sapkáinkat.

— Jó estét, — mondta a kövér bíró, mint a testvérünk s ő is leemelte szalmakalapját.

VIII.

Este sokáig nem tudtam elaludni kis ágyamban. Amikor elaludtam, azt álmodtam, hogy a kövér bíró kékszalagos gyerekpólyában sir és szomoruan rám mered, mint egy nagy-nagy puffók baba . . .

(Budapest)

VERSES MAGYAR KRÓNIKA

— Mutató Szentimrei Jenő könyvéből. —

Már közöltem mutatót Szentimrei Jenő Ver-
ses magyar krónikájából, mely Kolozsvárt je-
len meg, a Minerva kiadásában s mely a kará-
csonyi könyvpiacon legértékesebb ékessége lesz,
mert e könyvből könnyűszerrel tanulhatjátok
meg a magyar nemzet történetét. Most újra köz-
lök három verset, azzal a megjegyzéssel, hogy
amint minden valamirevaló gyermek- és ifjusági
könyvet, ezt a művészi képekkel illusztrált köny-
vet is megszerezhetitek a Cimbora útján. Az ára
50 leu.

TOLDI MIKLÓSRÓL

Van, ki Toldi nevét ne hallotta volna?
Leírva, mesébe, vagy dalokba fonva.
Ki a bősüült bikát két kézzel lefogta
S réti farkasokkal kelt gyilkos birokra.

Duna zöld szigetjén állott harci torna,
Híres, cseh bajvivő lépett a porondra
S három álló napig mindenkit legyőzött,
Aki magyar vitéz véle megmérkőzött.

Nem vednap nem is mert senki szégyenszemre
Kiállani véle, de imhol egvszerre
Lobogós csonakon ösmeretlen vitéz
Érkezik s jelenti, hogy ő megvívni kész.

Markában a kopja rettenetesen lendül,
Cseh lovag páncélja isszonyatost esendül,
Mint villámvert szálfá, a lovag megfordul,
Lehanyatlak karja, s nyergéből kifordul.

Ki az ösmeretlen? Milyen nemzetbeli?
Sisakrostélvát is hiába emeli.
Toldi, Toldi ő! Kik látták eme tettét,
Nevét soha többé el nem felejtették.

THÖKÖLI IMRE KURUC FELKELÉSE

(1670—1690.)

Hej, beborult most a magyar felett,
Bécs bosszút áll, kin-kin ahogy lehet.
A szegénységet adókkal szorítja,
Az új hitet fegyverrel nyomorítja,
Nádor székébe német urat ültet,
Magyarnak lenni: már magában büntett.

Az ország zúg. A nép nyög tehetetlen.
Fegyvert ragad mind, ki elégedetlen.
Thököli Imre jár a had előtt
S vérbeporulnak a csatamezők.

Husz éven át ujul s pihen a harc,
Gyilkolja egymást kuruc és labanc.
Az ország romlik, pusztul s már szegényen
Mást sem kívánna: éppen csak, hogy éljen.

Zernest alatt csatát nyer utoljára
És porbahull Thököli csillaga.
Szétfut a nép és a vezér maga
Rálép a bujdosók nehéz útjára
S vele hűséges Zrinyi Ilonája.

Ügyével szép Erdély is elveszett,
Osztrák császárok tartománya lett.
Az is maradt másfélszáz éven át,
Mig új korszak jött s vele új csodák.

KARAFFA GENERALIS VÉRTÖRVÉNYSZÉKE

(1687.)

Eperjes piacán vérpadozt ácsolnak,
Vérpadozt felett kövér varjak rikácsolnak.
Eperjes piacán nem pihen a hóhér:
General Karaffa fizet Thököliért,
Ablakából nézi, mint foly a honfi vér.

Tizenkét vérbíró alig győzi ítélni,
A tizenkét diák alig győzi írni.
Ha nincs hamis tanu, kinpad is megjárja,
Kinpadon a vádlott rettenetes szóval
az Istenhez kiált, ő legyen bírása.

Máma tíz, holnap husz, holnapután negyven
Magyar fej hull le, hogy tovább ne szenvedjen.
Fekete halált ír Karaffa pennája,
S kinek halál nem jut, halálnál is rosszabb,
Százszor átkozottabb rabság várja: gálya.

A nagy keserűség már leirihatatlan,
A szabadság vágya immár olthatatlan,
Földönfutó a nép, csak a bőre s csontja —
Lengyel felől készül, jön már nagy Rákóczi,
S hófehér szüzmárjás zászlóit kibontja.

A Fehér Sás.

Vidám diákregegy.

Írta: Fabian Gyula. Rajzolta: J. Biczó Ilona.

A „Szürke Farkas” belenyult a tarsolyába és kivette belőle a tábla csokoládét, amelyet „előre nem látható esetre” magával hozott. Gúnyos mosollyal nyújtotta át Samunak.

— Fogadd el megnyert fogadásod jutalmát, „Kék róka” testvérem. Valóban, megérdemled, mert ritkán nyertek meg fogadást oly fényesen, mint te.

A „Kék róka” önérzetes méltósággal fogadta el a csokoládét. Szétdarabolta és elosztotta delavár társai között. Az indiánusok úgy bekapták a csokoládét, mint a kutya a legyet.

Amikor a csokoládét eltüntették, hozzákezdtek a Szellő hazaszállításához. Hosszu, fáradságos munka után sikerült is ez a művelet. De azt hiszem, könnyebben vontatták be annak idején a trójaiak az óriási falovat Trója városába, mint ahogyan az indiánusok a Szellőt a Mezeiék istállójába.

TIZEDIK FEJEZET.

Készülődés a cserkészháborúra. A csapatok felvonulása. A Nagy tábor.

Május közepe táján nagy izgalom vett erőt a cserkeszeken. Hogyne! Egyre közelebb jött a nagy cserkészgyakorlat ideje, nem is beszélve az évvegi vizsgákról. Sokat kellett tanulni. De azért minden szombaton kivonult a „VILLÁM” csapat a császtói erdőbe gyakorlatozni. A csapat élén Szőke tanár úr haladt. Szunyogi vidám trombitaszóval élénkítette a menetelést. Az erdőben már várták a cserkeszeket a kis indiánusok, akik ugyancsak buzgó cserkeszekké váltak. Egy-kettőre ők is megtanultak minden cserkész-tudományt. Ugyesek, használható fiúk voltak. Szőke tanár úr igen meg volt velük elégedve és sokszor meg is dicsérte őket.

Egy szombat délután tábort ütöttek. A pihenő alatt Szőke tanár maga köré gyűjtötte a cserkeszeket és az indiánusokat. Elővett egy nagy iv papírt, azután beszélni kezdett. Néha a papirosra nézett.

— No, fiúk, a Péter-Páli cserkész gyakorlat igazán nagyszabású lesz. Pestről 22 cserkészcsapat jelentkezett. Kiválóbbnál-kiválóbb csapatok, köztük sok olyan, amely a nemzetközi Jamboreban is részt vett. A cserkész élet egy pár vezéralakja is felátogat, hogy tanuja legyen majd a nagy eseményeknek. A vidéki cserkész kerület 19 csapatot állít ki. A csapatokat egyformán oszt-

ják meg két seregre. Az ellenséges sereg lesz a fehérek serege, mert mindenki fehér karszallagot visel. A mi táborunk a Kukulló majorban lesz. A pestiek az oladi dombon helyezkednek el. A két tábor közt jó négy kilométeres távolság van. A terep erdős, meg cserjés dombvidék. Pompásabbat még csak kívánni sem lehet. Itt lehet csak jól elbujni, lesbe állani, cselet vetni az ellenségnek. A feladat igen nehéz. Az a sereg győz, amely az ellenség lobogóját elfogja.

Itt Toka szégyenlősen elfordította a fejét. Eszébe jutott, hogy ő volt multkor az oka, hogy az indiánusok elfoglalták a „Villám” csapat zászlóját.

A „Szürke Farkas” büszkén mosolygott. Szőke tanár úr észrevette a szavai hatását.

— A multkori eset egészen más volt. Most mindenik zászlót legalább ezer cserkész fogja védeni! Képzeljétek el, hogy milyen nehéz lesz ezt elfoglalni. Jó haditerv, nagy ügyesség, kitűnő vezetés, sok minden kell ide, hogy siker koronázza a gyakorlatot. A játék reggel hat órakor kezdődik és délután öt órakor lefűjják. Ha előbb győz valamelyik sereg, akkor, persze, rögtön vége a játéknak. De ha délután öt óráig nincs győzelem, akkor az ütközet eldöntetlen marad. Azok a cserkeszek, akik kitüntetik magukat, ezüst cserkész-érmét kapnak. A mi csapatunknak az a nagy előnye van, hogy mi jól ismerjük a terepet. A „Villám” csapat fog küzdeni a vidéki cserkeszek serege élén.

— Hát az indiánusok? — érdeklődött „Kék róka”.

— Bizony, rátok hárul a legnehezebb feladat. Azt gondoltam, hogy a ti ügyességetekre bízom a terep felderítését, főleg, hogy hol áll a zászló? Mert bizony azt gondolhatjátok, hogy azt jól elhelyezik, hogy nehezen lehessen majd hozzáférni. Mi is nagy gondot fordítunk majd a zászlóra.

— Feltesszük egy jegenyefa tetejébe! Ugy-e, Talpas? — vélekedett Gecse Pista.

— Hohó! Nem szabad ám ilyet tenni. A földbe kell szurni és kézben tartani nem szabad, csak az ellenség ránthatja ki, persze, ha hozzájut. Most pedig mindenki jól nézzén körül, ismerje meg a terepet, hogy annak idején el ne tévedjen a bozótban.

A cserkeszek az indiánusok vezetésével alaposan bejártak minden helyet. Különösen Gecse Pista érezte itt magát otthon. Ő igazán ismert itt minden fát, minden bokrot. Szőke tanár úr utmu-

tatása szerint fölmérték a terepet, jó térképet készítettek róla. Amint a tanár ur mondta, ez már csak azért szükséges, mert fölküldi Pestre a pesti sereg vezérkarának, hogy azt tanulmányozza.

Junius elején pesti vendégek érkeztek. A pesti sereg vezérei. Négy tanár és két nyugalmazott ezredes, akik nagy szeretettel foglalkoztak a cserkészzel. A vendégek kimentek a „Villám” csapattal a csatatérre és egy egész napot töltöttek ott. Erősen tanulmányozták a térképeket. Jegyzeteket készítettek, tervezettek, megbeszéléseket folytattak. Látszott rajtuk, hogy alaposan készülnek a nagy munkára. Sokat kérdeztek Szőke tanár urtól. Milyen vidéki csapatok fognak csatlakozni a fehér sereghez? Alig lehetett őket a sok felelettel kielégíteni.

Elutazásuk után is egyre-másra jöttek a levelek, kérdezve sok mindenfélét, amit még tudni szerettek volna.

A vizsgák alatt szélcsend volt. Mindenki csak az iskolával gondolt. De az utolsó vizsga után felöltötték a diákok a cserkészhátát és egész nap kint tanyáztak a mezőn.

Junius 25-én gyülekezni kezdtek a vidéki csapatok. Egymás után jöttek a berobogó vonatokon a szomszéd városok cserkészei. Ezek mind a kukullói majorhoz vonultak és ott ütöttek táborát. Az indiánusok sorra járták a táborokat. A kemenesaljai „Berzsenyi” csapat arról volt nevezetes, hogy az ő cserkészei pompás tábori sütőkemencéket állítottak fel. Remek kenyeret sütöttek. A kőszegi „Jurisics” cserkészek mind válogatott erős fiúk, akik birkózásban verhetetlenek voltak. A gotthárdi „Zrinyi” csapat maga kész dalos-csapat volt. Ugy énekeltek azok a fiúk, mint az angyalok. A soproniaknak kis zenekara volt, úgy fújta a Rákóczi marsot, hogy csuda. A delawárok ugyancsak gyönyörködtek a különböző csapatokban. Alig teltek el az örömmel, hogy közöttük járkalhattak, beszélgethettek a derék cserkész fiukkal.

27-edikére várták a pesti cserkészeket. Az nap minden cserkész kivonult az állomásra, hogy üdvözölje az ellenséget. A város közönsége is ott tolongott az állomás körül. Egy hosszú, külön vonaton érkezett a pesti cserkészek seregének első része. Mindenki azt hitte, hogy a pestiek sápadt, nyápic fiúk lesznek. Nem biz a! Pompás gyerekek voltak azok egytől-egyig. Barnapiros arcuk vidáman mosolygott. A karjukon feszültek az izmok. Példás rendben gyorsan sorakoztak és üdvözlések után azonnal kimasiroztak az oladi dombra. Ott tábort ütöttek.

Azt a táborot kellett csak megnézni! Pompás sátrak, tüzhelyek. Volt ott posta, cukrászda, szabó- és cipész műhely. A délutáni vonattal megérkezett a sereg másik része a vezérkarral

együtt. No, akkor éppen csudájára járhattak a pestiek táborának, mert azok még mozit is építettek. Estére már előadást is hirdettek. Chaplin mint cethalász; Rin-tin-tin; Az elátkozott ködmonn históriája. Volt is sürgés-forgás a pestiek táborában. Az indiánusok ott őgyelegtek, nézeiődtek. Szőke tanár ur megszólította a csodálkozó delawárokat.

— No, fiúk, mit szóltok a pestiekhez?

— Derék legények ezek! — szólt elismerőleg a „Szürke Farkas”.

— Nagyszerűen fel vannak szerelve. — állapította meg Szőke tanár ur. — Nehéz lesz tőlük elhódítani a zászlót. Kemény küzdelem lesz itt.

— Szellem az ész gyökere! Ugy-e, Talpas? Azért mert pestiek, nekik sincs dupla porció eszük, — bölcsekedett Gecse Pista.

— No-no! Majd meglátjuk!...

Szőke tanár ur egy nagy sátorba lépett. Az volt ráírva: „Főparancsnokság”. Itt egy asztal körül tizenkét ur ült. Előttük térképek. Iratok. Tanácskoztak a tennivalókról. Szőke tanár ur többnyire mindenkit ismert. Ott volt Gidróházi János ezredes, a kerületi cserkész-főparancsnok, a pesti sereg fővezére és még több korosabb ur, akik a cserkészek barátai.

Szőke tanár urnak egy furcsa figurán akadt meg a szeme. Olyan negyvenes ur volt. Az arca piros és puffadt, az orra pisze, angol bajusza és kis kecskeszakáll, amely olyan volt, mintha valami pemzlit ragasztott volna a szája alá. A legcsudálatosabb rajta a válláig érő gyönyörű, göndör, fekete haja. Olyan volt ez a szép hullámos haj ezen a nem épen remek fejen, mint valami kormos, repedt, cserépfazékon a fényes sárgaréz-fedő. Hosszu, vékony nyaka, szük, beesett mellepókhasa és karikalába csak még inkább neveltségessé tették őt. Amikor meglátta Szőke tanár urat, feléje kaszálta lábaival, kinyújtotta a karját, mint rák az ollóját, hogy kezét szorítson. A hangja vékony, sipító volt, mint valami nyavalyás harmónium szuszogása.

— Van cseresznyim magamat bemutatkozni. Kvpil Bogumil képviselő vagyok.

Szőke tanár ur is bemutatkozott. Azután szerényen megkérdezte:

— De képviselő ur nem a mi képviselőházunk tagja?

— Nem kérek alásan. Én egy szumszéd nagy hatalomban vagyok képviselő. Igen szeretek foglalkozni csirkesszékkel. Ide is elgyűntem meglátogatni magyar csirkesszék. Reményt bírok arra, hogy nagyon meg leszek elégedve.

A képviselő ur barátságosan mosolygott, szorongatta a tanár ur kezét és beszéd közben örké taposott a jobb lábával, térde szinte önkéntlenül állandóan remegett.

Szöke tanár ur udvariaskodott.

— Reményilem, hogy a képviselő ur elnéző lesz a mi szerény cserkész intézményünk iránt. Persze, egy nagy hatalom cserkészete sokkal fejlettebb és impozánsabb.

— Hotyné! Hotyné! Nekünk létezik már tengeri-csirkész asztagok is. Az valami nattszerű. Mihelyt tengert nyerünk, ez az asztag is akció lép. Addig csak tengeriföldeken gyakorolnak tengerészet.

A képviselő ur beszédközben buzgón rázta a jobb lábát. Szöke tanár ur szeretett volna a tyukszemére lépni, hogy abbahagyja már azt a lábmozgatást. Majd gondolkodni kezdett, hogy ugyan hogyan ragadhatott rá a képviselő urra ez a furcsa szokás? Azután hirtelen az eszébe jutott, hogy hiszen a köszörüs hajtja így jobb lábával a köszörükövet.

Nem is állhatta meg a tanár ur, hogy óvatosan meg ne kérdezze Gidróházi ezredes urat, hogy kiéle, miféle szerzet is ez a képviselő ur!

Gidróházi ezredes mosolygott egyet. Legyintett a kezével.

— Ugyan, kérem! Képviselő! Képviselőnek — képviselő. De nem országgyűlési képviselő, hanem rádió-képviselő!

Szöke tanár ur nagyott nézett.

— Hát az miféle foglalkozás?

— Egyszerű. Egy nagy külföldi rádió-gyárnak a képviselője. Jobban mondva az utazója. A cég igen kitűnő és nagyon jól tudja, hogy a rádió alkatrészeknek a cserkészek nagy fogyasztói. Hiszen majd minden cserkész készít magának egy rádió készüléket. Nem csoda hát, hogy Kvapil ur mindenütt ott van, ahol cserkészek táboroznak. Hogyne jött volna el ide, ahol olyan kitűnő alkalma van a céget sok száz cserkésznek ajánlani. Szegény ember, keressen valamit, ha alkalma lesz rá. Egy kissé különös ember. De hát... Én megengedtem neki, hogy itt maradhasson. Sőt is verettem számára. Csak próbálkozzék...

Szöke tanár a bajusza alá mosolygott. Nem szólt semmit. Leült az asztal mellé és résztvett a tanácskozásokon. A sok megbeszélés után Kvapil Bogumil ur kért szót. A hangja erősen sipított.

— Dinsztelt uraim. Veszek magamnak bátorság egy elereterjesztetés. Én vagyok egy nagy rádió-amatőr. Én ide is elhoztam magamáltal az én öt ivlámás netrodinamitos aparatodat. Egy nagy antennát kitűzünk és holnap este nagy rádió koncert rendezünk. Kirek ehhez a hozzájárulás.

— Éljen! Éljen! — helyeselt mindenki. —

Ezt a nagyszerű dolgot ki is hirdetjük a cserkészeinknek.

— Majd én kirek alásan, mindent elmagyarázom a derik ifityuknak.

Kvapil Bogumil kilépett a sátorból, egy kivágott fatörzsre állott és intett Szunyoginak, hogy gyülekezőt rúgjon. A harsogó trombitajelre a cserkészek összefutottak és figyelmesen varták, hogy mit fog majd beszélni az a különös ur?

Persze a delawár indiánusok is ott ólálkodtak a legelső sorokban. A „Szürke Farkas”, a „Fehér Sas”, Gecse Pista is ott csodálkozott. Mellette a Talpas kutya hegyezte a fülét. Minden igen kíváncsiak voltak a beszédre.

— Csend! Rend! Figyelem! Kedves csirkész jermekek! Tudjátok-e, hogy mi a rádió?

— Hogyne! — rikkantott Gecse Pista — a rádió az teszta és rádió! Ugy-e, Talpas?

— Csitt! Ez megvan olyan régi anekdót, a mivel Noá apád mulattatta az övé dársaság, míg ladikáoztak az özönviz. De szó-ide, szó-oda, nekem van egy nagyszerű netrodinamikus aparat, pompásan kezelhető és masziv. Én azt holnap fogok a csirkész tábor előtt reprodukálni. Este nyolc órakor nagy hangversengés lesz direkt Bécsből szabadon, drót nélkül elővezetve. Mindenki ne hiányozzék! Megértettétek? A gyarat is elmondom, ahol legjobb és legolcsóbb a rádió!

A cserkészek vidáman éljeneztek. Hogyne tudták volna, hogy mi az a rádió. A legtöbben maguk is építettek egy-egy pompás kis készüléket. Így hát előre is örültek a holnap esti élvezetnek.

A kis Gyula mulatott a különös beszédű uron. Oda is szólt Gecse Pistához.

— Az jó lesz, ha ez az ur holnap rádiót mutat be. Csak azt nem tudom, hogy miért mozgatja a lábát? Mindig rázza! Olyan különös.

— Az ám, — vélekedett Gecse Pista — éppen úgy tesz a lábával, mintha köszörükövet hajtana. Ugy-e, Talpas? Talán biz — köszörüs!

— Olyanformán tesz, — helyeselt a kis Gyula (alias: „Fehér sas”).

Kvapil Bogumil ur fülét megütötte a beszéd hangja. Leugrott dühösen, mint egy mérges hörcsög és megtogta a „Fehér sas” gallérját.

— Micsoda, te csirkefogász! — sipított dühösen. — Mit beszélsz? Azt mondd, hogy keszerus? Hogy én lábammal hajtok a keszerükő? Na wart! Majd én megmutatok nekednek!

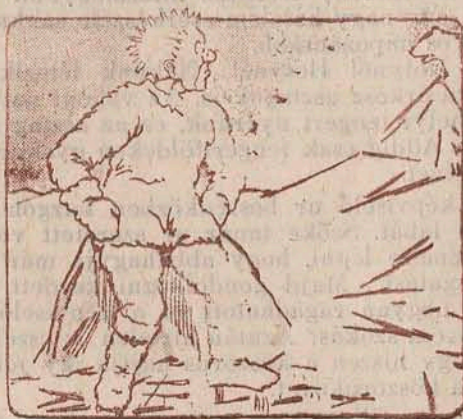
Kvapil ur csak rázta dühösen szegény kis Gyulát. Az majd megfulladt. Lila és kék volt az arca. Ijedtében reszketett és levegő után kapkodott.

(Folyt. köv.)

Kukk, a sarkutazó

Kukk, a híres sarkutazó, elindult, hogy fölfedezze az északi sarkot. Már éppen csak egy jó kőhajtásnyira volt az útja céljától, amikor egyszerre csak egy vödört talált az elhagyatott jégmezőn.

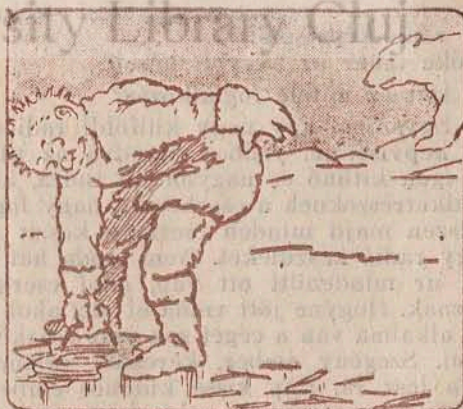
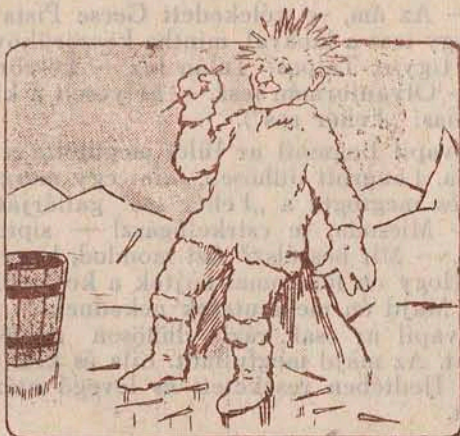

Amikor ezzel a keserves munkával elkészült és fáradtan telepedett le egy jégdarabra, egyszerre csak csendes brummogást hallott a háta mögött.

— No, ezt bizonyosan Piri hagyta itt, a kollégám, aki mindenütt azt hazudja, hogy ő már felfedezte az északi sarkot. Mindegy, ha már itt van ez a vödör, legálább megmosakszom benne. Ugy sem látott vizet a képem egy félesztendeje.

Azzal léket vágott a jégen, vizet merített és helemártotta fejét a vödörbe.

Hanem egy dologról megfeledkezett Kukk, a híres sarkutazó. A nagy hidegben ráfagyott a víz a hajára. Minden hajszáláról egy-egy jégcsap meredt az ég felé, amikor felemelte a fejét. Beleizzadt, míg sorba le tudta törölni valamennyit.

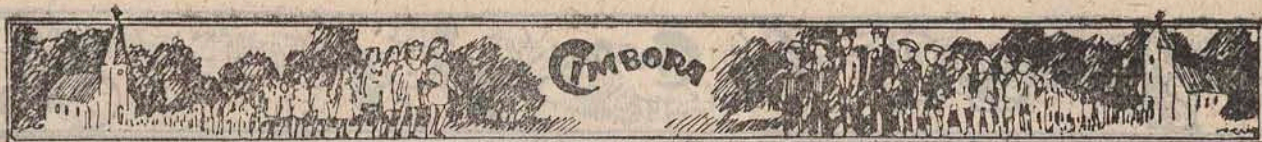

Rémülten nézett arrafelé: hát egy veszekedett nagy jegesmedve sompolyog elő a jéghegyek mögül. Kukk uram pedig minden fegyverét otthagyta kutyafogatos szánkóján. Mi lesz most?

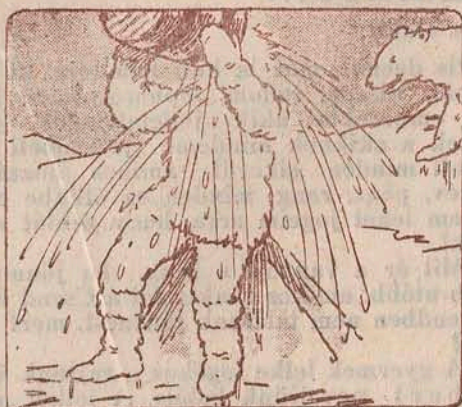
Dejszen ne féltse senki Kukkot, a híres sarkutazót, aki még Pirinél is nagyobb mester a hazudozásban! Kitalált ő most is olyan csalafintaságot, hogy szeme-szája eláll tőle a szegény jámbor jegesmedvének. Bedugja a lékbe a vödört, megmeríti... közben ravaszul pislog hátra... Jere csak, medvekoma, jere!

Zsupsz... végigönti magát hideg vízzel. Tudja előre, mi történik majd: a víz hirtelen megfagy. Egész testét beborítja, a medve sehol sem férhet hozzá.

Abogy elgondolta, úgy is tett. Kerülgethette Jég-

falvi Dermédó Demeter uram, ameddig akarta: Kukk, a híres sarkutazó csak vigyorgott rá a jégpáncél mögül. A jegesmedve végre is megunta a dolgot, nagy dérdurral otthagya. Kukk pedig várni kezdte, hogy a tavasz leolvassza róla a jeget. Amikor hazakerült, azt ha-

zudta, hogy egész tavaszig várt a jégolvadásra. Mégsem fagyott meg. Sőt olyan melege volt, hogy majd megfulladt belé.

Én elhiszem neki. Csak ti nem, ugy-e?

Elek nagyapó.

A Cimbora könyvvására

ÚJ KÖNYVEK: SZAZSORSZÉP KÖNYVEK.

A leányifjúsági irodalom remekei:

- Farkas Imre: Mária meséje.
 Nil: A fehér ruha.
 Dobosi Pécsi Mária: Ida.
 Ego: A zseniális Tessza.
 Gyneverné György Ilona: Egerke.
 Curtis Jorke: A gonoszok.
 Tábori Piroska: Új utak.
 Altay Margit: A fehér hajó.
 Dánielné Lengyel Laura: Magda története
 Tutsek Anna: Kis anyám.
 Tutsek Anna: Évike feljegyzései.
 Hedenstjerna Alfréd: A mindennapi kenyérért.
 Beezássy Judith: A Miklósy ház titka.
 Jeszenszkyne T. Irén: Ahol a szívek találkoznak.
 Vándor Iván: Petrőczy Kata Szidónia.
 Krudy Gyula: Tizenhat város 16 leánya.

Kötetenként bérmentes küldéssel Lei 42.

5 kötet rendelésnél postaköltséget nem számítunk.

Filléres könyvtár:

- Hettyei Gábor: Mondák, regék.
 Lőrinczy György: Kis falum.
 Lőrinczy György: Igaz történetek.
 Egri György: Igaz is, nem is.
 Hermann Ottóné: Ők ketten.
 Dingha Béla: Akom király baja.
 Garády Viktor: Hol a vitéz.

- Gauss Viktor: Hegyen völgyön.
 Lamprecht Géza: Elmu't időkből.
 Pósa Lajos: Muzsikál a rajkó.

Kötetenként Lei 32.

- Lőrinczy György: Kis diákjaim.
 Dingha Béla: Kokumfitty király országa.
 Lengyel Laura: Az árva leány.
 Gyökössy Endre: Ki szereti a népet.
 Madarassy Gyula: Mari és Tamás.
 Andrássy Lidike: Tarka könyv.
 Béla Henrik: A kis herceg.

Kötetenként Lei 48.

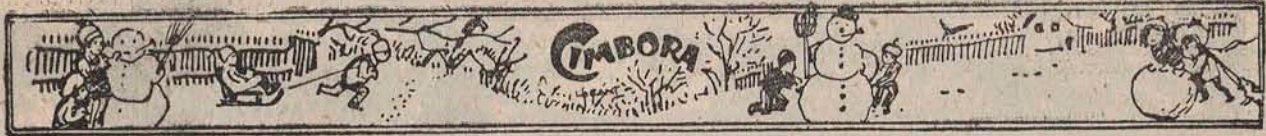
Legjobb Könyvek:

- Farkas Pál: A szerencsekeresők.
 Gaál Mózes: A koldusvezető.
 Ifj. Gaál Mózes: Aladin csodalámpája.
 Herczeg Ferenc: A bujdosó bábuk.
 Lőrinczy György: Mátyus földjén.
 Móra Ferenc: Csalavári Csalavér.
 Tábori Piroska: Barlanglakók.

E kötetek bolti ára 30 lei, azonban a Cimbora olvasóinak kedvezményesen, bérmentes küldéssel kötetenként 27 leiért szállítjuk. A 8 könyv rendelése esetén a postaköltséget sem számítjuk fel, s 200 leiért küldjük.

Tekintettel a karácsonyi ünnepek előtti nagy forgalomra, kérjük, hogy a rendeléseket mielőbb juttassátok el hozzánk, nehogy a késői megrendelés folytán el késve kapjátok meg a könyveket.

A CIMBORA kiadóhivatala.

BESZÉLGETÉS AZ ANYÁKKAL

Az én hozzászólásom

Írta: Muzsnayné Cs. Gabi.

Oly sok, nem gyermekhez való és mégis gyermek keze által elkövetett esetről olvastunk ma, hogy ez megállásra kényszerít bennünket. Mindenki olvassa a napilapok szenzációit és még élénken emlékeztünkben van az eset, amikor a diák rálő számtantanárára, mert az megbuktatja és a nagyváradi kis Lefkovits gyerekre, aki öngyilkos lett, mert nem engedik tanulni.

Igy kell leírnom: nem engedték tanulni! Szegénysége miatt — hisz nem tudta megfizetni a tandíjat — egyik intézet sem vette fel, pedig ambiciózus volt a kisfiú és kitűnő tanuló. Az édesanyján akart segíteni, hogy az ne legyen majd öreg napjaira is — piaci árus. És biztatgatja is: „Meglásd, anya, ha nagy leszek, ügyvéd vagy orvos leszek és akkor neked nem kell többé a piacon árulnod.

S lám, a nagy önbizalmat, a nagy tanulási kedvet meg sem látták, csak a nagy szegénységet. Mit tesz a gyerek? Öngyilkos lesz! Egy tizenegy éves kis fiú! Milyen szomorú ez!

Hol van itt az erő a lélekben?

Hol van itt az a „tanár“ (és itt nem a tanárt, mint tanerőt, mint „pedagógust“ értem) az a jószágában hatalmas, az a szeretetben bölcs ember, aki megfogja annak a gyermeknek gyenge kezét, hogy labirintusokon át a lélek gyönyörű tisztaságához vezethesse? Igen, a lélek tisztaságához. Hiszen, csak körül kell nézni: mi ma a lélek? Remete. Szegény, ürestarisznyás vándorlegény. Kicsufolt, szóhoz nem jutható arnyéka valamikor-való magának. Hányszor halljuk egyik-másik jóérezsű, jólelkű emberre csufondárosan mondani: „nem ebbe a világba való!“

De hát miért kell ennek a világnak oly a n a k lennie, ahová nem valók a Jók?

Meg kell változtatni a világot és ez csak az új nemzedéken keresztül lehetséges. Fel kell rázni az embereket, meg kell mutatni a jellemet, mint igaz szépet. Ezt csak a gyermek fogékony lelkén át lehet újra nagyvá tenni, újra az őt megillető piedesztálra emelni.

Az iskolán, az irodalmon át kell ezt megtenni!

Sajnos, ma, amikor Brieuixt kikacagjuk, aki „erkölcsdarabot“ keres, mert nem tudja nézni nemzete erkölcsi elfajulását, nagyon nehéz kísérlet, de meg kell már szokni a gondolatot, hogy már megszűnt a háború, az a háború, amely a tömeget romlásba sodorta. A nagy Csak-

azértis dacnak már le kell lohadnia, ki kell szimulnia. Hiszen, tudom, lépten-nyomon belebotlunk emberekbe, akik jellemtelenek, piszkos kezűek s akiknek mindeme jellembeli hibáik mellett minden sikerül, amihez hozzáfognak. Hírnév, pénz, rang, minden az ölükbe hull. De ez nem lehet jogcím arra, hogy példát vegyünk róluk!

Mit ér a vagyon, a rang, ha jönnek órák, előbb-utóbb, amikor ránkborul a Csend és ebben a Csendben nem találunk pihenést, mert lelkünk üres?

A gyermek lelke fogékony, rajtunk áll, hogy Embert neveljünk belőle. A lelkét még formainatjuk, erős lelkét neveljünk hát a gyermekben. Rajtunk, felnőtt embereken, csak saját magunk segíthetünk, ha akarunk van hozzá.

Jól mondják a hozzáértők, hogy mindenféle csak csodálkoznak a tananyagon, mi mindent követelnek a romániai deáktól. Hiszen, mindent felölel ez a tananyag, tulontul is sokat! Sok hűhót csap, sok zajt és emellett a „zaj“ mellett meg sem szólalhat a sz o m j a s lélek, a nevelésre váró lélek. S aki a „zaj“-t parancsra csapja, meg sem hallhatja a lélek szólan rimázkodását. A „reális nevelés, a jellemre, a praktikumra való nevelés“ teljesen hiányzik a mi iskoláinkból.

Nem az egyes iskolákról van itt szó, sem az egyes tanerőkről, akik előtt sokszor a tananyag szintén új, ők is tanulni kénytelenek. Hibás itt az egész közoktatásiügyi módszer. Le kell egyszerűsíteni a tananyagot, mert jól mondta egyszer egy erdélyi esztéta, hogy: „a sok sujtástól nem látszik az attila.“ A sok tananyag össze-visszaságot teremt a ma gyermekének amugy is ideges gondolatkörében. Tul van terhelve!

Nem vagyok hivatva ezt a kérdést szakszerűen tovább folytatni. Vannak nagynevű íróink, maguk is szülők, akik szintén döbbenettel állnak meg a kérdés előtt, — őket kérem meg, szálljanak sikra a gyermek lelke érdekében. Ne hagyják elveszni. A mi világunk után jobbnak kell következnie, rosszabb már nem lehet. Ma, amikor az erkölcs az erkölestelenséggel, a jellem a jellemtelenséggel kísértettáncot jár, — éppen ma kellene erős kezek, felrázó írások.

Diadalra kell vinni a Lelket.

És akkor nem történnek majd a ploestíhez és a nagyváradihoz hasonló esetek.

(Székelyudvarhely.)

Jön a Jézuska!

Kedves hangok, ismerős hangok,
Csengnek-bongnak égi harangok,
Egész világon végigzugva,
Eljutnak a legkisebb zugba:
Giling-galang, örüljetek,
Karácsonyra készüljetek.

Indulnak már az angyalok,
Ki a szárnyán, ki meg gyalog,
Ostorkák pattognak,
Patkócskák csattognak,
Fenyőfás kocsikák
Vágtatva robognak.

Szerteszéjjel, nappal, éjjel
Hangos a hegy, a völgy, a puszta:
Jön a Jézuska! Jön a Jézuska!

ELEK NAGYAPÓ

TIZ FOGAS KÉRDÉS

Második Stollwerck pályázatunk. A helyes megfejtők között a Stollwerck csokoládégyár 15 díjat sorsoljuk ki.

Nagy örömünkre szolgál annak a megállapítása, hogy első Stollwerck-pályázatunk olvasóink között széleskörű visszhangra talált. A megfejtési határidő napjáig, tehát november 30-ig, 532 megfejtést kaptunk, amelyek nagyrésze teljesen megfelelt a kívánalmaknak, sőt egyik-másik meglepetésszerűen nagyszerű feleleteket hozott.

Annál nagyobb örömmel folytatjuk tehát — mint azt eredetileg is tervbe vettük — a pályázat kiírását és az alábbiakban ismétljük a pályázat feltételeit:

Az alábbi tíz kérdésre röviden, lehetőleg egy-két mondattal kell felelni. A feleletek tintával írva legkésőbb december 31-ig a Cimborá kiadóhivatalába, Szatmára — (tehát nem Elek nagyapóhoz, Kisbaczonba) — küldendők be és a borítékra rá kell írni: „Stollwerck pályázat.” Azokat a feleleteket, melyek hozzánk december 31. után érkeznek be, már nem vesszük figyelembe.

A megfejtők között 15 díjat, és pedig

2 első,

3 második,

6 harmadik és

4 negyedik díjat sorsolunk ki.

A pályázaton akár egy kérdésre adott felelettel is részt lehet venni.

A díjak a brassói Stollwerck csokoládégyár ajándékesomagjai, melyeket a gyár közvetlenül küld el a nyertesek címére.

A megfejtéseket 1928. január 20-iki számunkban közöljük.

A tíz kérdés, mely feleletre vár, a következő:

1. Ki találta fel a drótnélküli távirót?

2. Ki írta a „Szózat”-ot?

3. Ki fedezte fel Amerikát?

4. Ki volt Zrinyi Miklós?

5. Ki volt az Atlanti Óceán első átrepülője?
6. Melyik európai országnak van csizma alakja?

7. Hány színe van a szívárványnak?

8. Mit nevezünk rimnek?

9. Miből készül a papiros?

10. Mi az a tengersizem?

A feleleteket várja a

Cimborá kiadóhivatala.

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

Évtizedek óta hűséges jóbarátja a fogyasztónak és igazi segítője köhögésnél, fáradalmaknál. Páratlan hármeve, s elterjedtsége miatt igen gyakran utánózzák, s különféle nagyhangú hirdetés útján próbálkoznak a közönség figyelmét magukra vonni, azonban a Stollwerck tejkaramella kiváló minőségét sem érhetik el.

A NÉV:

Nem az elnevezés és külsőség, hanem a belső érték a mérvadó! Ez a Stollwerck tejkaramella szerény névvel elért, túlzott reklám nélküli eredménye!

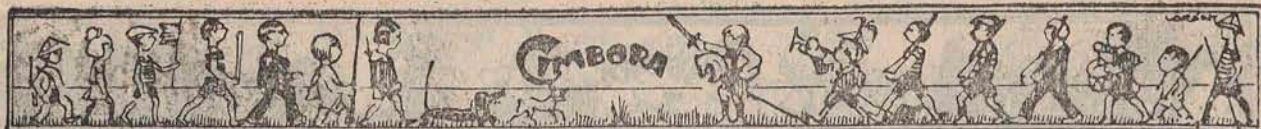
AZ ÉRTÉK:

A Stollwerck tejkaramella mindenkor vezet! Elsősorban mint tápszert, mert a testnek szükséges fontos tápanyagokat nagy mennyiségben tartalmazza; így képzőanyagokat (fehérje, méz, foszforsav) és meleget, erőt kölcsönző anyagokat (cukor, tejzsír.). A nagy tápértékhez még a rendkívül kellemes íz, annak szomjúságot oltó hatása is járul és nem szabad elfelejteni, hogy hűlés esetén a legkellemesebb köhögés elleni gyógyszer.

SENKINEK

sem lehet tehát kétsége, hogy milyen tejkaramellát vásároljon. Csakis olyat, amely a legjobb, legkellemesebb ízű és melynek minőségéről legjobban a név kezeskedik.

Stollwerck Testvérek r. t.
Bucuresti.

A kőember

Irta: MARKOVITS EDITH.

Egy meleg juniusi napon elhatároztuk, hogy kirándulunk a közeli Szurdukba. Délután egy órakor indultunk el innen vonattal és fél óra múlva már ott voltunk. Hat óráig gyorsan telt az idő: játszottunk, uzsonnáztunk és olyan jó kedvünk volt, hogy a madarak ijedten rebbentek szét társaságunk elől. Hat óra körül egyikünk azt indítványozta, hogy menjünk sétálni a szurduki szorosba. Persze, rögtön megindultunk. Rövid séta után a szorosban voltunk. Két oldalt magas hegyek zárták el a kilátást, az utat összefűz szorult és mindenütt a jobboldali hegyekhez alkalmazkodva, szeszélyesen kanyargott. Bal oldalon, lenn a mélyben, zugva, tajtékozva rohant a Zsil, a bal oldali hegyeket csapkodva, kissé tovább már megszelídült és kiszélesedve, lassan, méltóságteljesen hömpölygött.

Sokáig csendesen, a szép tájtól megigézve, mentünk. Egyszer, ahogy felnéztem, valamin megakadt a szemem: Fenn, a hegy tetején egy kőalak állt, egy ember, aki a hegy alatt örvénylő vízbe bámul. Talán látja a folyót talán bele akarja vetni magát, de tagjai nem engedelmessékednek, mozdulatlanul áll: kőből van. Csodálkozva nézünk a magas kőalakot és kérdésekkel ostromoltuk egymást, végre aztán az egyik leány megígérte, hogy elmondja a kőember legendáját.

Leültünk a hegy tövében, közrefogtuk a mesemondót, aki elgondolkozva nézett a tajtékozó fehér habokra és lassan mesélni kezdett:

Réges-régen, sok-sok évvel ezelőtt, amikor még tündérek éltek a világon, ezen a hegytetőn állott a tündérkirály vára. Nem hiába tündérek építették, csodálatos volt az. Kívül komor, sötét, óriási nagy volt. Környékét is messze elkerülték a babonás falusi emberek, mivel azt beszéltek, hogy aki csak a vár körül járt, azt többé emberek nem látták és így mindenki rettegett a vár urától, a kedves szép tündérek királyától, aki háborítatlanul élt büszke várában.

Amilyen félelmes, komor volt kívül a vár, olyan ragyogó pompás volt belül. A tündér király leányai és fiai, amint a mese mondja: „arany tányérból ettek, arany pohárból ittak”. Csak úgy csillogott-villogott minden. Boldogok is voltak a tündérkirály gyermekei. Egész nap játszottak, mulattak, fürödtek a lassan folyó vízben, virágot szedtek, koszorút kötöttek és jókedvűen énekelve, koszorusan mentek haza.

A tündérkirály legkisebb leánya egy reggel rosszkedvűen ébredt. Hiába hívták a vár körül elterülő szép kertbe; hiába hívták játszani, nem ment, csak szomorúan gúnyasztott a sarokban. Az öreg tündérkirály odament hozzá és bus arcáit megsimogatva, kérdé:

— Mi hánt, leányom? Miért vagy szomorú, mit szeretnél?

A kis tündér felemelte a fejét:

— Azt szeretném tudni, hogyan élnek az emberek.

Ők is arany tányérből esznek, ők is rózsapárnákon alusznak, mint mi? Engedj közéjük menni!

Vágyó csillogás ült a tündér kék szemében, könyörögve csengett a hangja, de az öreg király bosszusan ráncolta össze szemöldökét: — Ne gondold az emberekre leányom! Nem úgy élnek ők, mint mi... Tündérnek nem szabad az emberek közé menni, mert akkor ő is halandó lesz. Ne légy kíváncsi az emberek életére. Hidd el, szebb itt az élet, mint köztük.

De hiába beszélt a tündérkirály, a kis tündér nem vigasztalódott meg, napokig törte a fejét, mit tegyen, egy nap aztán kiszökött a várból. Sietve szaladt keresztül az ismerős helyeken és egyszer csak a faluban találta magát. Csodálkozva nézett az apró házacskákra: Hát ezekben laknak az emberek? Az ugatva feléje szaladó kutyáktól nem ijedt meg, hanem kíváncsian nézte őket, miközben apró kezével megsimogatta bozontos fejüket, a haragos ebek pedig kedveskedve simultak hozzá.

A kis tündér, amikor sétájából haza tért, még nagyobb vágyat érzett az emberek után. Most már gyakran szökött el a faluba és lassan megbarátkozott mindenki-vel. Különösen a gyermekeket szerette nagyon, leült közéjük és órákig is mesélgetett nekik.

Egyszerre a tündér, amint a mezőn járkált, egy kis fehér bárányt látott. Arra felé ment. A bárány, amikor meglátta, gyorsan szaladni kezdett, a tündér meg utána. Egyszer csak egy juhnyáj közepén találta magát szembe egy csodálkozó szemű juhással, aki bámulva nézett rá.

Ezután gyakran találkozott a tündér meg a juhász. Együtt őrizték a nyájait és a tündér tapsolt örömeiben, ha a juhász elővette furulyáját és szomorú, bus nótákat esalt ki belőle. Napestig is elhallgatta volna a tündér, de hogy gondolt ilyenkor apja szigorú arcára, de hogy gondolt fényes várakra!

Egy szép napon a juhász így szólt:

— Ma felmegyek a várba és megkérem a kezdet.

Igy is történt. Esteiélé a tündérrel megindult a vár felé. A tündérkirály a vár előtt állott és a napfénytől ragyogó folyóra nézett. A juhász egyenesen eléje állt és feleségül kérte a tündért. A király úgy elbámult ezen a hallatlan bátorságon, hogy szólni sem tudott, csak akkor, amikor leánya átölelte nyakát:

— Én is szeretem őt, apám!

— Szereted? Te?... Tündérlány földi embert?... Takarodj a szemem elől!

— Apám, szeretem őt és inkább belevetem magam a vízbe, de tőle el nem válok!

— Azt megteheted! De nem hozhatsz szégyent a tündérekre azzal, hogy ragyogó fényes várainknál szebbnek tartod az emberek kunyhóit és halhatatlan tündér helyett, halandó embert akarsz férjedül.

Kétségbeesett sikoltás hangzott, a tündér fehér ruhája megvillant az apja és a juhász szeme előtt. A halgan mormogó hullámok hangos loccsanással csaptak össze a tündér feje fölött. A juhász borzadva takarta el szemét, majd hirtelen a király felé fordult:

— Légy átkozott! Ragyogó váradból, melyre oly büszke vagy, kő ne maradjon; tűnjön el a föld színéről; váljon a porral egyenlővé! Te pedig, kőszívű király, válj kővé egészen, hogy évszázadok múlva is ezen a helyen állj, ahol utoljára láttad leányodat! Századok múlva is intő példa légy, hogy nem a pompa, fény az, ami boldoggá tesz!

A tündérkirály kiáltani akart, de nem tudott, fel akarta emelni kezét, hogy lesújtson a vakmerő emberre. de karját mozdítani sem tudta, iszonyodva érezte, mint mérevednek tagjai. Nehány perc múlva hideg, mozdulatlan kő volt.

Hüvös szél suhant végig a szorosban. Összehorizontok és tágranyított, révedező szemmel néztünk a hegyre. Talán hangzott a mesélő szava:

Azóta sok-sok évszázad telt el. A tündérek régen elköltöztek erről a vidékről, a tündérkirály vára meg napról-napra roskadt, pusztult. Ma már egy kődarab sincs belőle, csak maga a vár ura áll még most is mozdulatlanul, azon a helyen, ahol akkor állt. Ott pedig, ahol a tündérleány feje fölött összezsaptak a hullámok, azóta veszélyes, sodró örvény van, amit messze elkerülnék a fürdőzők.

A mesélő elhallgatott. Mindnyájan a vízre néztünk. A rohanó, tajtékozó fehér habokra aranyfátyolt borított a lenyugvó nap és ebben a sejtelmes, aranyosan csillogó fényben hirtelen egy fehér alakot láttunk kikelni a habokból. Hosszu haja utána uszott a víz tetején, fehér karjával a szemközti álló kőalak felé intett.

Esteledett. Hideg szél támadt. Felkavarta a habokat és a következő pillanatban egy magasra csapó hullám eltakarta előttünk a tündért.

Készülődni kezdtünk, még egy utolsó pillantással elbucszunk a köembertől és erre a régi-régi történetre gondolva, csendesen elmélyedve megindultunk hazafelé.

(Vulkán.)

TREFFÁS KÉRDÉSEK.

Egy ember megy Velencébe. Találkozik 9 asszonnal. Mindegyik asszony hátán van egy zsák. Minden zsákban vagy egy-egy cica. Kilenc asszony, kilenc zsák és kilenc cica, hányan mennek Velencébe?

(Egy ember.)

A vak a szaladó nyulat meglátta, a béna hamar megfogta, a meztelen zsebrevágta. Mi ez?

(Hazugság.)

(Nagyvárad.)

Daniels Felicitás.

Beszámoló a nyári vakációról

Drága jó Nagyapó!

Bár kicsi vagyok, én is megpróbálkozom a nyári vakációm leírásával. Drága Nagyapókám, amikor a negyedik elemiből elég jó sikerrel levizsgáztam, megkezdtem a jó vakációt. A szünidőt nagyon boldogan töltöttem. Minden nap ebéd után kimentem a strandra és sokat usztam, azért is vagyok olyan erős, mint a fényképemen láttá édes Nagyapóka. Egész délután künn voltam, játszottam, halásztam, de nem fogtam semmit. Nagyon jó, hogy Aradon folyik át a Maros. mert a nagy kánikulában hova ment volna az a sok ember.

A tizenhárom vértanuk városa már nagy gyárváros. A Maros-parton vannak: a homokbánya és a cementgyár, szövetgyár és az óriási cukorgyár, amely tavaly épült és sok munkásnak ad kenyeret, éjjel-nappal üzemben van, de csak nyerscukrot készít. Van Aradon kötő-szövőgyár, amelyben sok nő is dolgozik, itt kötött gyapju ruhákat gyártanak. Van több téglagyár, gázgyár és a Neumann testvérek szeszgyára, mely a legrégebben alapított gyár Aradon.

A szünidőben, drága Nagyapókám, készültem fölvételi vizsgára. Szeptember 7.-én ültünk vonatra. Gyönyörű az út Aradtól Nagyenyedig. Utunk mindkét felől hegyes vidéken vezetett. Óihalom, Gyorok, Paulis, Baracka, Radna, mind gyönyörű szőlőtermő hegyek. Radna híres buszjáró hely, kolostora is van. Az uton kétfelől erdős hegyek jönnek, egész hegláncolat van, a melyből márványt és terméskövet bányásznak. gyönyörűek a hegyek a völgyben fekvő kis házakkal, falukkal. Láttunk két festőiesen szép vármot; a solymosit és a dévait. Az utóbbi sötét kapujával mint nagy szájjal nyugat felé ásit. A király koronázási városát, Gyulafehérvárt, csak az állomásról nézhettük. Tövisen átszálltunk Enyed felé, éjjel érkezünk oda. Másnap volt a felvételi vizsga, hál' Istennek nekem jól sikerült.

Ahogy beléptem a kollegium kapuján, mindjárt otthon éreztem magamat. Drága jó Nagyapókám arcképét magammal viszem, nem is leszek egyedül! Hazajöttünk a vizsga után Aradra és 24.-én utaztam el végleg. Elbucszunk legjobb barátaitól: a sok könyvemtől és most nem látom édes anyámat, nagyanyámat és azokat sem karácsonyig. Addig majd sokat fogok tanulni.

Drága jó Nagyapóka kezét sokszor csókolja szerető unokája

(Arad, 1927. szeptember.)

Szepessy Zoltán I. g. o. t.

Elek nagyapó üzeni.

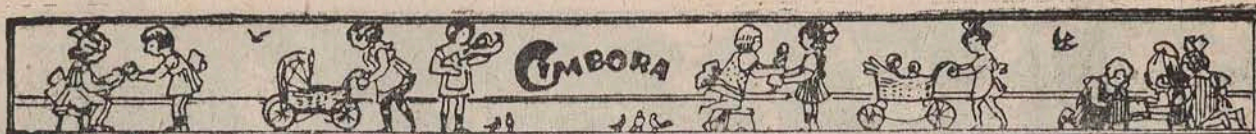
A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

Farkas Ilonka, Bánffyhunad. Ne kevés, de lehetőleg sok időt szakíts a levélírássra, mert bizony meglát-szik az írásodon, hogy nem magyar iskolába jársz. A rajzaid jó másolatok, de igyekezzél természet után raj-zolni. — Szabó Ilonka, Kolozsvár. Nem is tudod, hol kezdjed a leveledet, oly sok szépet szeretnél írni nekem. Hát irsz is sok szépet s mondanom se kell, hogy bár „kinőttél“ a Cimborából, szeretettel fogadlak unokáim se-regébe s veled 8 éves Laci öcsédet s Józsit, a „kertész-segédet“. Szóvátán írt verseid reménykeltő szárnypró-bálgatások, sok szép gondolattal találkoztam bennük, de még kezdő vagy a verselés művészetében. Nagy figyelemmel kell olvasnod a jelesebb költőket s majd szár-nyalás lesz a szárnypróbálgatásból. — Hanvay Erzsé és Klári, Csiz, Csehszlovákia. Félek, hogy lekéstél a tíz kér-dés pályázatáról, mert nem a kiadóhivatalnak küldted egyenesen. A kiadóhivatal értesíthet arról is, hogy meg-kapta-e az előfizetést s azzal egyidejűleg értesített bi-zonyyal arról is, hogy 32 leu helyett hány cseh koronát kell küldened a könyvért. Nem tudom, hogy Béres Mici nevű unokám van-e, mert az előfizetők neve a kiadó könyvébe van bevezetve. Egy bizonyos: nekem még le-velet nem írt. — Hilevitz Sárika, Arad. Most írod az el-ső levelet nekem, s nem is tudod, hol kezdjed. Örömmel látom, hogy mégsem kell a te nevedre küldeni az ujsá-got, mert az öcséd is írt levelet, s bizonyos vagyok ab-ban, hogy többet nem tépi el az ujságot. A beszámoló-dat érdeklődéssel várom. Rejtvényed sorra kerül. — Fejes Béla, Pécska. Igen meghatótt a te jó édesanyád levele, aki felolvassa neked a meséket, foglalkozik ve-led szüntelen, hogy ellensúlyozza az iskola kényszerű mulasztásait. Nem lehetsz ezért elég hálás az édesanyád-nak, s hiszem, hogy nem is leszel háládatlan. Próbáld meg a levélírást, egyelőre az édesanyád segítségével, s majd meglátod, milyen nagy örömed lesz, ha segítség nélkül tudsz levelet írni! — Glück Imre és Rózi, Szatmár. Nincs panaszom rátok, mert ha néha-néha el is hallgat-tok, a szorgalmasabb levélírók közé tartoztok. — Wein-berger Zittuka, Torda. Téged láttalak először Tordára érkezésemkor s igazán jól esett, hogy elémbe jöttél. Nagy szeretettel gondolok a Tordán töltött egy napra és egy éjszakára, s különösen arra, hogy nemcsak a nagyok-hoz, de az unokák nagy seregéhez is beszélhettem. — Nagy Aron, Nagyenyed. Örvendek nemcsak annak, hogy annyira megszeretted a Bethlen-kollégiumot, de annak is, hogy kívánságom teljesült: összebarátkoztál Szepessy Zoltánnal, mert rendszerint a gyermekkorban szövődnek a sűrű tartó barátságok. A helyreigazítást várom. — Raffay Bandi, Kolozsvár. Írásod is, helyesírásod is — kitűnő. — Polónyi Irén, Lippa. Levelezőlapodat továbbí-tottam a kiadóhivatalnak. — Szabó Lacika, Kolozsvár.

Ugy, Lacika, ugy. Lám, csak akarnod kell, s kész az első leveled, mégpedig szép kerek betűs levél! — Horváth Sárika, Székelyudvarhely. Hetenként 3 óra jut a levél-írássra, s te lealább két levelet írsz ezalatt. Hát csak ír-jál, Sárika! S ami fő: rólam egy héten se feledkezzél meg.

— Beretzky András, Egrestő. Kissé korán kezdted a szó-rakozottságot. Egyszerre kaptam meg nov. 25. és aug. 17-én kelt leveledet. Ez utóbbi tisztepen beletetted a fió-kodba s ott szendergett mostanig. És nem értetted, hogy nagyapó nem válaszol neked. Gyermekkoromban magam is szórakozott voltam. Megtörtént, hogy öltözködés köz-ben kerestem a mel'ényt, holott már rajtam volt. Ké-sőbb aztán fegyelmeztem magamat és sokat enyhült a szórakozottságom, bár most is még-megesik, hogy elin-dulok megnézni valamit a kertben s ugy elszalad más-felé a gondolatom, hogy feléje sem megyek annak, amit látni akartam. Szóval: ezután, mielőtt a postát szidnád: pillants be az asztalfiókba. Budapestre valószínűleg ja-nuár közepén megyek. A versed figyelemreméltó. Köz-eledelel a nyomdafestékekhez. — Partos István, Nagyvárad.

Hogy kerültél te Marosvásárhelyről nagyvárad-i isko-lába? — Gerber Lajcsi, Marosvásárhely. Még eddig nem írtál, de ezután szorgalmasan irsz levelet. Hát csak ír-jál minél többször: én szívesen olvasom, neked pedig javadra válik. — Gárdonyi Nagy László, Nagybánya. Sok a tanulhivód, amiatt irsz ritkábban, mert nem akarod, hogy szüleid hiába költsenek reád, de igéred, hogy ezután mégis szorgalmasabban irsz. Helyes. Ne feledd, hogy a levélírás is tanulás. — Kemény Anci, Szabadka. Igaz, hogy rég nem írtál, de azért nem fele-dtelek el. Sőt sokszor gondolok Sári nénédre is. Já-re egyetemre? Ma-holnap te is nagy leány leszel. Szeret-ném, ha következő leveledben írnál Sári nénédéről. — Lapikás Margit, Sajóudvarhely. Mivel nagy leány vagy, szüleid nem akarják járattni a Cimborát, megvárják amíg a hugod belenő. Ezt én érteném, ha te nem kérnél arra, hogy levelezzek veled, mégpedig ugy, hogy leve-leidben a helyesírási hibákat javítsam ki, mert román iskolába jártál és nem tudsz jól magyarul. Hát csak kérd meg szépen a szüleidet, járassák tovább a Cimb-orát, mert ezt a szülők is elolvassák, s ha figyelmesen olvasod, szépen rád ragad a helyesírás. Még egyet: a francia Ohnet, akinek te a „Régi harag“ című regényét olvastad, nyomába sem lép az erdélyi íróknak: őket ol-vasd, s ne tizedrangú franciákat. Most végtelen sok a dolgom, s legjobb akarattal sem javíthatom ki a leve-leidet. — Serester Anna, Bodola. Most már értem, miért nem láttalak Brassóban, a székely írók estéjén. Rozs-nyón voltál, atyafi látogatóban. Ott igazítottad helyre a Róka Piróka levelét. Hát bizony: szükség törvényt bont. Ha nincs tinta, jó a ceruza is, bár sem az író, sem az olvasó szeme nem örvend ennek. — Szilvássy Ká-roly, Szinerváralja. Csinos kis könyvecske a te kézírás-sos kis szavaló könyved, de arról szó sem lehet, hogy a Cimborában kisorsoljuk. A te nyomtatott betűs írá-sod szépen fest messziről, de olvasni vajmi nehéz és

szemrontó. Az én szemem, há! Istennek, szemüveg nélkül szalad a legrosszabb iráson is, de annak, aki a te könyvecskédet megnyerné, bizony megrontaná a szemét, már pedig ezt, ugy-e, nem kívánod? — **Schenk Karsai, Nagyhalom, Arad-m.** Bizony, látszik az írásodon, hogy nem magyar iskolába jársz, éppen azért kívánatos, hogy szorgalmasan írj levelet. — **Pálffy Baby, Belényes-Ujlak.** A nagyváradi Szent Vince intézet bentlakó növendéke vagy. Ott tanul Sanyika bátyád is. Elhiszem, hogy sokat kell dolgozniuk szüleiteknek érettétek, s remélem, meg is háláljátok egy szorgalmas tanulással és jómagaviselettel Szeretettel várom további leveleidet. — **Grossmann Gyurka, Hátszeg.** Levelet is, necsak megfejtést! — **Daniels Felicitas Nagyvárad.** Most már késő, hogy kézimunkapályázatot hirdessek karácsony előtt, késő az is, hogy kézimunkarajzokat közöljek s ezek a'apján készíttetek meglepetést szüleiteknek karácsony ünnepére. A te „nadseli“ gondolatod, hogy kézimunkarajzoknak tért nyújtsak a Cimbora-ban, talán megvalósítható lesz a jövő év folyamán. Ehhez ugyanis többek közt szükséges volna, hogy ismét minden héten jelenjen meg a Cimbora, ami még attól függ, hogy nagyobb arányokban terjed-e el az újság, s megszokják-e az előfizetés rendes megújítását. Ami a leveled közlését illeti: jobb, ha nem is gondolunk az öröme, s váratlan talál, mint ha várjuk az örömet és — hiába várjuk. — **Vitályos Micike, Nagyvárad.** Dehogy haragszom, sőt jól esik szememnek is, szívemnek is az irkalapra írt levél, mert ez azt jelenti, hogy írója most kezdi próbálgatni szárnyát a levélírásban. Mintha még kedvesebben mosolyogna felém a vonalak közül: „mennyire szeretem a Cimbora-t!“ Hát csak írjál ezután is, Micike, édesanyádnak pedig csókolod meg a kezét helyettem.

ELLENZÉK

a legrégibb
és legelterjedtebb
magyar napilap

*

Színház, művészet, zene, Sport,
Sakk, Radio, Automobil rovatok,
Irodalmi melléklet

CLUJ (KOLOZSVÁR) Str. UNIVERSITATII 8.

AZ OKTÓBER HAVI REJTVÉNYEK MEGFEJTÉSE.

28. szám. Pótlórejtvény: Befordultam a konyhába. (Petőfi.) Névrejtvény: Budapest.

29. szám. Pótlórejtvény: Egy gondolat bánt engemet. (Petőfi.)

30. szám. Betürejtvény: Számtan tanár. Képrejtvény: Torzonborz.

Megfejtették: Halász Lajos, Petrovay Gabriella, Molnár Nóra, Lázár Ilonka, Heymann Magda, Józsa Mária és Böske, Partos István, Weinberger Zitta, Galla Böske, Kőszegi Ilonka, Bortnyik Irénke, Kugel Karsai, Hunyadi Hermin és Sándor, Sa'amon Zoltán, Gerőfy Margit, Hopp Erzsébet és Magdus, Hanvay Erzsike, Vogel Edith, Kacsó Feruska és Tusika, Takáts Árpád, Hunyadi Hermin és Sándor, Kary Izabella, Szabó Baba, Salamon Zoltán, Serester Anna, Jakobovits Margit és Dezső, Goldzieher György, Szentpétery Elemér, Fritsch Ferencz, Molnár Nóra, Babesák Ilona, Moldovai Marika, Daniels Felicitas, Vitályos Micike, Kemény Anci, Glück Imre, Glück Rózsai, Vékony Antal, Balázs Ernő és Irmuska, Vadász Jenő, Gellért Adél, Vámosi Irén és Gyurka, Kéjmen Béla, Weisz Ella és Imre, Miklós Terike, Petrovay Gabriella, Veszely Bandi, Stengl Erzsike.

A megfejtők közt 12 könyvet sorsoltunk ki. Tökmag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét huzta ki: Petrovay Gabriella, Kolozsvár, Lázár Mariska és Ilonka, Gyergyószentmiklós, Horváth Sárika, Székelyudvarhely, Bodnár Mariska és Józsi, Kovin, Jugoszlávia, Galla Böske, Pécska, Gerőfy Margit, Nagyszében, Hunyadi Hermin és Sándor, Petrosény, Szabó Baba, Kolozsvár, Kovács Lacika és Adika, Érbogyoszló, Bortnyik Irénke, Szászrégen, Partos István, Marosvásárhely, Kemény Anci, Szabadka.

CIMBORA képes heti gyermeklap. Megjelenik havonta háromszor, minden hó 10., 20. és 30.-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Romániában negyedévenként 100 lei, Csehszlovákiában negyedévenként 20 Kc., Magyarországon negyedévenként 3 pengő.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare (Szatmár), Strada Mircea cel Mare 3. A kiadóhivatalhoz küldendő a „Cimbora“ előfizetési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és Lapkiadó.

SZERKESZTŐSÉG: Batánii-Mici (Kisbazon) u. p. Batánii-Mare (Nagybaczon), jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendő a „Cimbora“ részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

A CIMBORA INGYEN KÖNYVAJÁNDEKA!

A magyar ifjúsági irodalom gyöngyei közül 10.000 db-ot ingyen osztunk szét a Cimbora olvasói között

Az 1928. esztendővel a Cimbora hetedik évfolyamába lép. Ha visszatekintünk az elmúlt hét esztendőre, igen nagy örömmel kell megállapítanunk, hogy nehéz és fáradságos munka árán ugyan, de mégis elértük kitűzött célunkat: sikerült magunk köré gyűjteni az erélyi magyar gyermekek nagy seregét. Segítség és támogatás nélkül indultunk utnak, homlokunkra Benedek Eleknek, a mesemondás ihletett költőjének és a gyermekvilág legkiválóbb ismerőjének nevét tűztük és büszkén mondhatjuk, hogy nem hiába kopogtattunk a gyermekszobák ajtaján: 4000-en felül van már azoknak a gyermekeknek a száma, akik Elek nagyapó unokái seregébe tartoznak.

A következő esztendei célkitűzésünk is csak az eddigi marad: minél szebbet, jobbat és hasznosabbat akarunk Nektek a Cimborában nyújtani és szeretnénk még szorosabbá tenni azt a viszonyt, amely minket és Benneteket összefűz. Elhatároztuk tehát, hogy a Cimbórán kívül, mely a jövőben új köntösben, színes képekkel és gazdag tartalommal fog hozzátok minden tizedik napon beköszönteni, meg külön ajándékot adunk minden olvasónknak, aki a Cimbórára 1928. januártól kezdődőleg legalább egy félévre előfizet.

A könyvajándékokat — 10.000 darab könyvet — a magyar ifjúsági irodalom gyöngyeiből válogattuk ki, ismert, nagyevű írók műveit, melyek mindegyike őszinte gyönyörűségére szolgál majd az olvasónak. Ajándékkönyveink a következők:

BENEDEK ELEK: Édesapám falujában.

GAÁL MÓZES: A koldusvezető.

Ifj. GAÁL MÓZES: Aladin csodálmpája.

FARKAS PÁL: A szerencsekérésők.

HERCZEG FERENC: A bujdosó bábuk.

LŐRINCZY GYÖRGY: Mátyus földjén.

MÓRA FERENC: Csalavári Csalavér.

TÁBORI PIROSKA: Barlanglakók.

A fenti könyvek közül ingyen és bérmentve küldünk négy tetszésszerinti kötetet annak, aki 1928. jan. 1.-től kezdődőleg 400 leiel egy évre előfizet a Cimbórára, három tetszésszerinti kötetet annak, aki 1928. jan. 1.-től kezdődőleg 300 leiel egy háromnegyed évre előfizet a Cimbórára; és végül két tetszésszerinti kötetet annak, aki 1928. jan. 1.-től kezdődőleg 200 leiel egy félévre előfizet a Cimbórára.

Miután a fenti kötetek mindegyike a könyvesboltban 30 leibe kerül, mindenki, aki igénybe veszi ingyen könyvakciónkat, azonkívül, hogy kitűnő olvasmányhoz jut, lényegesen kedvezményes áron kapja a Cimborát; azaz az egészséves előfizető 4 könyvet kap 120 lei értékben, tehát egy évi előfizetése 400 lei helyett csak 280 leibe;

a háromnegyedéves előfizető 3 könyvet kap 90 lei értékben, tehát háromnegyedévi előfizetése 300 lei helyett csak 210 leibe;

a féléves előfizető 2 könyvet kap, 60 lei értékben, ehát félévi előfizetése 200 lei helyett csak 140 leibe kerül.

Fenti kedvezményeket azonban csakis azon előfizetőinknek adhatjuk meg, akik egész, háromnegyed vagy félévi előfizetésüket hozzánk legkésőbb 1928. január 15.-ig postautalványon beküldik. Ugyanakkor azt is még kell írni, hogy a fent felsorolt ajándékkönyvek közül, melyeknek küldését kívánja. Január 15.-ike után az ajándékkönyveket már nem adhatjuk, tehát mindnyájatoknak érdeke, hogy eddig a határidőig új előfizetését beküldje. Könyvajándékkedvezményünk természetesen csehországi, magyarországi és jugoszláviai előfizetőinknek is rendelkezésére áll, azonban tőlük kérnünk kell a könyvek postaköltségének beküldését, miután azt már nem vállalhatjuk magunkra.

Hisszük, hogy mindnyájan örömmel ragadjátok meg az alkalmat ilyen kitűnő könyvek megszerzésére, különösen akkor, amikor azok szüleitek számára semmiféle külön kiadást nem jelentenek. Mi a magunk részéről pedig őszintén örülni fogunk, ha ezt a rendkívüli alkalmat a Cimbora minden olvasója igénybe veszi, mert mint mondottuk, mindezzel csak az a célunk, hogy olvasóink nagy táborát még szorosabban gyűjtsük a Cimbora köré.

A CIMBORA kiadóhivatala.